

[Finansministeren.]

at lægge større vægt på forbrugsbeskatningen må fortsætte. Men med det forholdsvis store skridt, vi tog med omsen og med skattelettelserne i foråret, må det være rimeligt for det kommende skatteår at blive stående ved den balance mellem direkte og indirekte skat, som dér blev nået, og det er for regeringen helt klart, at der fortsat må være en rimelig social balance i skattebyrden, en balance, der beror på den progressive beskatning af de større indkomster.

Jeg havde hidtil troet, at dette var et almindeligt synspunkt i det høje ting, bortset fra partiet de uafhængige, men de betragtninger, det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremsatte om opsparing og beskatning, synes jeg skaber tvivl herom. Det ærede medlem sagde endda et par gange i sin tale forleden, at privat opsparing burde være skattefri. Ganske vist bemærkede jeg et par forbehold: opsparing skulle i alt væsentligt eller principielt være skattefri, men ellers var tankegangen på det punkt tydelig nok. Den største opsparingsevne ligger ganske utvivlsomt hos de større indkomster, og man kan vel stort set gå ud fra, at hvor det drejer sig om familieforsørgere bliver den relative opsparingsevne ringere jo mindre indkomsten er. Resultatet vil derfor blive, at de væsentlige lettelser, som de store indkomster med den store opsparingssevne efter det ærede medlems tankegang skal have, skal betales af de små indkomster med den lille opsparingsevne. Jeg må sige, at det i høj grad er egnet til at vække forundring, hvis det virkelig skulle være venstres politik i den grad at favorisere de store på de smås bekostning.

Det er netop de forhold, jeg her har nævnt, der gør, at vi ud fra sociale synspunkter må få en ret snæver grænse for, hvor langt man kan gå i retning af at stimulere opsparing gennem særlige skattebegunstigelser. Det er af samme grund, jeg finder det mere rimeligt at fremme opsparing ved at knytte fordele til selve det formål, hvortil opsparing foretages, således som tilfældet vil være

med de opsparingsordninger i forbindelse med boligformål, som boligministeren arbejder med.

Som kendsgerningerne viser, har regeringen ikke afvist i en vis udstrækning at medvirke til fremme af opsparing ved særlige skattebegunstigelser. Det har imidlertid vist sig, hvad vi også havde en fornemmelse af på forhånd, at de senest gennemførte ordninger er meget vanskelige at administrere. Det har også indtil videre vist sig umuligt at nå frem til en forenkling, hvis alle de hensyn, man her i tinget lægger vægt på, fortsat skal tages. Da de seneste opsparingsordninger er et led i omsforliget, har jeg tænkt ved en forhandling med partiernes ordførere i denne sag at prøve på at få fastlagt den fremgangsmåde, vi kunne betjene os af for at opnå den tiltrængte forenkling her.

Også problemerne omkring ægtefællers samskatning har været berørt under denne debat. Vi er dog, så vidt jeg kan skønne, ikke hermed kommet videre, end vi var i foråret, da vi måtte konstatere, at det nedsatte udvalg om ægtefællers beskatning til trods for dygtigt arbejde dog ikke havde kunnet anvise en acceptabel løsning på problemerne. Det er min opfattelse, at vi må tilstræbe en løsning, så ægtefæller kommer til at betale skat hver for sig, men uden urimelige virkninger i den samlede byrdefordeling, og jeg kan jo ikke tilbageholde den bemærkning, at problemerne synes mig lettest at kunne løses netop i forbindelse med skat ved kilden.

Endelig skal jeg sige, at jeg med stor interesse bemærkede mig, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen var indstillet på at se på refusionsordningerne med det sigte at nå frem til en klarere sammenhæng mellem ansvar og byrdefordeling. Jeg skal også se nærmere på de forhold vedrørende grænseovergangsstederne, som det ærede medlem hr. Aage Fogh fremdrog i går.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Regeringspartiernes ordførere,